

Reisverslag 2009 01. Aankomst en vertrek.

Demba en ik reizen apart deze keer. Dat doen alle belangrijke echt)paren, dus wij ook. Mijn schoonzoon brengt mij naar de luchthaven en daar ben ik hem dankbaar voor. Met mijn "goldkaart" van Air France en KLM (en nog andere luchtvaartmaatschappijen denk ik) kan ik inchecken bij de businessbalie. Dat gaat vlot en vriendelijk. Zo krijg ik heel wat extra kilo's hulpgoederen door de douane. Dit keer geen problemen bij de douane. Ik koop een boek van Barack Obama voor onderweg. Ik ben de 500^e koper en krijg een boekenbon van 100€, meteen aanschaffen. Ik hang mijn computertas over mijn schouder, mijn roltas in mijn hand aan dezelfde kant, beide te zwaar voor een eventuele controle, en zoek met mijn vrije hand en ogen de boeken die mijn belangstelling hebben. Met een tas vol met acht zware dikke boeken strompel ik naar de gate.

Exact op tijd vliegen we naar Parijs. Vanwege de ijzel hebben we daar een paar uur vertraging. Maar ik heb een stapeltje fijne boeken.

In het vliegtuig zit ik naast een Peul uit Fouta, die, wat later blijkt, een goede functie heeft bij het ministerie in Senegal en een diplomatiek bezoek aan de regering in Frankrijk heeft gebracht. Bij mijn poging de zware tas met boeken in het bagagevak boven mijn hoofd te proppen, vallen de boeken er één voor één uit. Hij vangt ze op en duwt mij opzij, en mompelt iets over vrouwen en bagage in zijn eigen taal, het Peul. Ik geef hem in dezelfde taal antwoord en een lach volgt. Dat breekt het ijs.

Voorzichtig beginnen we een gesprek. Ik zit gangpad, maar onder de stoel voor mij is een blok gemonteerd waardoor het onmogelijk is mijn twee voeten te strekken onder de stoel. Hij ziet mijn geworstel en biedt met een royaal gebaar mijn rechtervoet een plekje onder de stoel voor hem aan.

Een man naast mij aan de overkant van het smalle pad is van onze leeftijd, maar gedraagt zich als de vlotte jongen. Voor hem zit een meisje van ongeveer twintig. Als hij opstaat, strijkt hij met een hand door haar haren. Ik dacht dat het misschien zijn dochter was. Om het karretje en de twee stewardessen te passeren, legt hij zijn beide armen om het middel van de stewardess, zij werpt een boze blik naar achteren en schudt zich los.

De man zit weer en de maaltijd wordt geserveerd. Hapje, drankje, nog een drankje en nog een drankje voor meneer. Hij gaat er breed voor zitten en schenkt zichzelf nogmaals in. Hij had echter niet gedacht aan het meisje voor hem dat nog iets met hem heeft te verrekenen. Met een ruk zet ze haar stoel in de achterste stand. Rode wijn en drank plus rijst met boontjes vliegt over zijn smetteloos witte overhemd en khaki broek. Het meisje kijkt achterom en met een schaterlach zegt ze: Sorry. De man naast mij en ik glimlachen voorzichtig met haar mee. Niet alleen het overhemd van meneer is verschoten van kleur maar ook zijn hoofd.

Boontje komt om zijn loontje.

Eenmaal in Dakar hebben we papieren voor het nieuwe jaar nodig voor onze auto. Een bezoek aan de douane, de verzekering, de politie, de gendarmerie, een sticker hier en een handtekening daar. Dan nog even een boodschapje. We zetten de auto keurig langs de stoepwand. De stoep is smal maar de weg is breed; aan beide kanten kunnen de auto's er prima langs. We staan te praten in de winkel over een verlengsnoer als onze auto wordt voorzien van een antieke wielklem. Demba rent de man die de oorzaak is van deze ellende achterna, komt met hem terug en vraagt: 'Wat is er fout?'

Silent Work

Wiljo Woodi Oosterom, Spuistraat 23, 1135 AV Edam, The Netherlands . silentwork@planet.nl
phone +31-299-315184 (fax -82) . mobile +31-622-273212 . Rabobank 356.918.890 . www.silentwork.org

‘Dat is toch duidelijk meneer, u staat niet met twee wielen op de stoep!’ Als wij een beetje van de verbazing zijn bijgekomen, legt Demba uit: ‘in Europa krijg je een fikse boete als je met twee wielen op de stoep staat. En hier is de weg breed en de stoep smal, dus voor de voetgangers is het niet zo prettig om de auto half op de stoep te zetten.’

De man antwoordt: ‘ik heb ook geen idee waarom deze regel is, maar ja regel is regel.’ We betalen de boete en de man probeert de wielklem te verwijderen. Dat geeft problemen. ‘Het is de eerste keer dat ik hem gebruik begrijpt u?’ Demba begrijpt het en komt hem te hulp.

Na veel gedoe is de klem verwijderd. Of hij nog werkt bij een volgende overtreding is de vraag.

De negende januari is de container vertrokken volgens de laatste berichten van de leverancier van de zonnepanelen. We bellen voor de zekerheid nog even voor ons vertrek, maar de telefoon wordt niet opgenomen. De afspraken waren duidelijk, bij verandering zouden wij gebeld worden. De tijd dringt, dus wij vertrekken naar Nouakchott. Bij de grens proberen we het nog een keer. Deze keer contact. ‘Is de boot met de container de negende vertrokken?’ is onze vraag. ‘Ik dacht het niet,’ is het antwoord, ‘misschien de 12^e of anders de 14^e.’ Wij zijn niet blij en reageren; ‘het is nu de 14^e dan weet u toch wel of hij 12^e of de 14^e is vertrokken? Wij zijn door foutieve/vage berichten al twee keer naar Mauritanië gereden, het is veel geld en kost veel tijd.’ Hij kijkt het na en bericht ons later. De boot blijkt de 17^e te vertrekken en 6 februari pas aan te komen. Vreemd, wij hebben de ervaring dat de overtocht maximaal twee weken is, maar er wordt overgeladen in Spanje, zo luidt de informatie en daar blijft hij een week liggen.

Wij besluiten dan vanuit Nouakchott te vertrekken om naar de projecten in het uiterste zuiden van Senegal te gaan, een lange zware tocht, temeer daar we pas net gearriveerd zijn. Maar het is duidelijk dat als de boot werkelijk aankomt er niet veel tijd meer over is om ons werk daar te doen. Het zal sowieso al krap zijn om voor de 17^e april, als wij terug naar N.L. moeten, het zonne-energie project te voltooien.

Wij reizen dus van Nouakchott terug naar Fass Boye, van Fass Boye naar Dakar, vandaar naar Sokone en Toubacouta. Abdou is mee om een en ander voor ons in Toubacouta te regelen. Daar hoort hij dat zijn broer is overleden. Omdat wij niet zo heel ver (1 dag reizen) bij hem vandaan zijn besluiten we hem te brengen. We moeten dwars door Gambia met de pont over, en dat kost tijd, naar het zuiden van de Casamance. We besluiten daar twee dagen rust te nemen bij vrienden.

Als we daar zijn aangekomen, blijk ik weer een fikse malaria te hebben en ben een dag en nacht flink ziek, maar er wordt een injectie georganiseerd, en dat helpt.

Diezelfde dag krijgen we bericht dat de boot met de container niet de 6^e februari maar 29 januari arriveert. We zijn niet blij, want dat betekent rechtsomkeert en weer in vier dagen terugreizen. En nu maar hopen dat het klopt.